Davis Cup-STORY 1969

Sînt file de cronică... O cronică a celor mai frumoase zile trăite de tenisul românesc, zilele consacrării sale în arena internațională. S-a petrecut aceasta pe parcursul a șase tururi de întîlniri pentru Cupa Davis a anului 1969.

Le vom răsfoi din nou, pentru dv., ca să păstrăm mai bine imaginile acestea dragi tuturor iubitorilor de sport din țara noastră. De la primul tur al întrecerilor zonale pînă în marea finală — challenge-round-ul — acolo unde are acces doar elita campionilor sportului alb.

Iată drumul minunat parcurs de tenismanii români, care i-a adus în atenția întregii lumi sportive. Să-i urmărim, de la prima lor apariție, din...

... 9—11 MAI

Ca în fiecare primăvară, terenul central de la Progresul arborează haina de sărbătoare. Dar aceasta e o altfel de primăvară, aceea în care tenisul românesc avea să culeagă un șir neîntrerupt de victorii.

Pe teren iese Ion Țiriac, care împlinește 30 de ani. E ziua lui. Ar fi trebuit să fie sărbătorit cu flori oferite în fața fileului de micuții pionieri care-și adoră idolul, pe marele campion. Dar Ion cere un anonimat deplin zilei sale de naștere. Nu se simte în formă, iar de partea cealaltă stă Ismail El Shafei, egipteanul ambițios și iute, care vrea să se afirme neapărat într-un joc de Cupa Davis.

Presimțire lucidă. Țiriac este învins și tot așa avea să fie Năstase în ultima zi. El Shafei și-a cules recolta de seturi dorită, dar echipa noastră e totuși mai tare. Dublul român spulberă pe cel advers (6—3, 6—4, 6—0), iar dîrzul Sonbol se arată prea lent pentru rachetele noastre.

3—2 pentru România în fața R.A.U., un start oarecum șovăitor, care nu prevestea succesele ce aveau să urmeze.

... 24—26 MAI

Al doilea tur. Aproape o formalitate. Eleazar Davidman, reputatul campion al echipei Israelului, nu mai poate reedita meciurile strînse cu vechiul său rival, Ion Țiriac. Acesta îl spulberă. Iar Ilie este, din nou, în verva sa caracteristică, așa că toate cele cinci jocuri decurg în avantajul României. Ne calificăm, cu 5—0, pentru semifinala zonei europene.

... 13—15 IUNIE

Valencia. Marea încercare, însoțită de emoțiile așteptării și semnele de întrebare din jurul lui Manuel Santana. Dar, „Supermanuel" nu mai e cel de altădată. Cu un traumatism la picior, încă insuficient vindecat, el nu riscă în fața românilor. Lew Hoad, faimosul australian care pregătește echipa Spaniei pentru al treilea al său challenge-round, privește sumbru în fundul paharului său de Naranjus. De dincolo de Mediterana, au apărut, pe cerul Iberiei, nori amenințători...

Plouă în ziua meciului, dar spaniolii acordă o cotă festivă de „Ole ! Ole !..." lui Orantes și Arilla, pe care nu-i văd decît învingători. Dar, pe rînd, iluziile lor se spulberă. Manuel al II-lea nu poate rezista în fața forței și determinării lui Ion Țiriac, iar inimosul „Liz" Arilla este depășit de fantezia și combativitatea lui Iliuță Năstase.

4—0 în fața Spaniei, pe teren iberic, o performanță neașteptată ! Scorul se reduce la 4—1 prin jocul pierdut de omul de rezervă — placidul Petrică Mărmureanu — în ultima secvență a memorabilului meci. Tenismanii români pășesc, pentru prima oară, în finala zonei europene.

De cealaltă parte a tabloului se profilează o adversară redutabilă — echipa Uniunii Sovietice, care și-a cîștigat toate meciurile la scor, eliminînd, pe rînd, Grecia cu 4—1, Canada cu 4—1 și Italia cu 5—0. Dar, în echipa peninsularilor, Pietrangeli era prea bătrîn, iar Mulligan absent...

... 18—20 IULIE

Meciul cu U.R.S.S. Un meci al confirmărilor. Țiriac și Năstase sînt decișii să meargă departe, cel mai departe posibil. Și nici drive-urile dezlănțuite ale gruzinului Aleksandr Metreveli, nici jocul calculat al blondului estonian Thomas Lejus, nici — în sfîrșit — atacurile furibunde ale redutabilului „dubleur" care este Serioja Lihaciov, nu pot depăși randamentul înalt pe care-l dă „perechea de aur" românească.

2—0 după prima zi ! Țiriac l-a dominat cu superioritate deplină pe Lejus, iar Iliuță a făcut risipă de artificii pentru a-l transforma pe Metreveli, cît mai des, în spectator la mingile sale imparabile.

Dublul, o încercare a nervilor. De data aceasta este ziua de naștere a lui Ilie Năstase. Împlinește 23 de ani. El primește bucuros florile în fața tribunei entuziaste. Dar apoi, în lungile secvențe ale căutării break-urilor, face o sumedenie de greșeli care ne aduc în pragul pierderii partidei. Sovieticii conduc cu 2—0 în setul decisiv... Este nevoie de uriașa mobilizare în luptă a lui Ion Țiriac, de încurajările publicului pentru a-l „reanima" pe Ilie, ca într-un finiș irezistibil — să smulgem victoria : 8—6 !

Istoria a fost scrisă... Echipa României se califică în faza întrecerilor zonale. Pentru prima oară în cariera sa, aproape semicentenară, de participări în jocurile Cupei Davis.

Scorul final : 4—1, după ce ultimul joc este concedat oaspeților prin timpul de odihnă, binemeritat, al lui Țiriac.

... 1—3 AUGUST.

Bucureștiul primește vizita campionilor asiatici, echipierii Indiei. Se dispută semifinala inter-zone. Așteptări pline de speranță, pentru că jucătorii noștri au victorii asupra indienilor chiar la ei acasă, în turneele marelui lor Circuit. Dar Cupa Davis e, întotdeauna, altceva...

Seria victoriilor Indiei se frînge pe centralul de la Progresul. Mingile elegante și adesea fulgerător trimise peste fileu de Jaideep Mukerjea și Premjit Lall sînt stopate eficace de rachetele românești. Jocul decurge în superioritatea evidentă a gazdelor și — din nou — calificarea României este asigurată după numai două zile : 3—0 !

Foștii finaliști ai Cupei Davis ies din cursă, în timp ce conducătorul lor, căpitanul nejucător Shamsher Singh, are cuvinte sibilice asupra rezultatului : **„Dacă aș fi cîștigat la București, n-aveam probleme la Wimbledon..."** Profeție clarvăzătoare.

La Londra, cu 24 de ore mai devreme, cealaltă finalistă este desemnată Marea Britanie, printr-o senzațională răsturnare de scor în fața brazilienilor. De la 1—2 la 3—2, după un finiș excepțional al lui Graham Stilwell, învingător în fața lui Koch.

Mergem, deci, la Wimbledon, în sanctuarul sportului alb, fiindcă pe acolo trece drumul spre challenge-round.

... 15—17 AUGUST

Nimeni n-ar fi crezut să fie cu putință. Pe gazonul neprielnic nouă de la All England Club, în fața celor doi englezi în plină ascensiune, șansele României păreau minime. Celor care nu cunoșteau încă valoarea reală a acestor mari maeștri ai rachetei, pe nume Ion Țiriac și Ilie Năstase...

1—1 după primă zi, prin jocul de excelent tactician al lui Țiriac, în fața lui Mark Cox, paralizat de stupefacție.

2—1 după a doua, fiindcă dublul nu-l puteam pierde oricum, pe același teren unde — cu cîteva săptămîni înainte — organizatorii open-ului refuzau lui Țiriac și Năstase dreptul legitim de a fi capi de serie în Wimbledon '69.

Iar ultima zi atinge paroxismul epic... Englezii au egalat, totuși, prin teribilul lor Stilwell, în fața unui Țiriac istovit de luptă, dar omul victoriei românești era Ilie Năstase. Acesta smulge lui Cox ultimul punct, cel decisiv, în fața unor tribune înmărmurite.

Gică Cobzuc, căpitanul nostru, plînge ca un copil... Țiriac își poartă coechipierul, în triumf, spre vestiar... Iar telefoanele și radioul anunță marea veste : ROMÂNIA, ÎN FINALA „CUPEI DAVIS" !

Radu VOIA

AU DEȚINUT SALATIERA...

1900 — *S.U.A.* ; 1902 — *S.U.A.* ; 1903 — *Anglia* ; 1904 — *Anglia* ; 1905 — *Anglia* ; 1906 — *Anglia* ; 1907 — *Australia* ; 1908 — *Australia* ; 1909 — *Australia* ; 1911 — *Australia* ; 1912 — *Anglia* ; 1913 — *S.U.A.* ; 1914 — *Australia* ; 1919 — *Australia* ; 1920 — *S.U.A.* ; 1921 — *S.U.A.* ; 1922 — *S.U.A.* ; 1923 — *S.U.A.* ; 1924 — *S.U.A.* ; 1925 — *S.U.A.* ; 1926 — *S.U.A.* ; 1927 — *Franța* ; 1928 — *Franța* ; 1929 — *Franța* ; 1930 — *Franța* ; 1931 — *Franța* ; 1932 — *Franța* ; 1933 — *Anglia* ; 1934 — *Anglia* ; 1935 — *Anglia* ; 1936 — *Anglia* ; 1937 — *S.U.A.* ; 1938 — *S.U.A.* ; 1939 — *Australia* ; 1946 — *S.U.A.* ; 1947 — *S.U.A.* ; 1948 — *S.U.A.* ; 1949 — *S.U.A.* ; 1950 — *Australia* ; 1951 — *Australia* ; 1952 — *Australia* ; 1953 — *Australia* ; 1954 *S.U.A.* ; 1955 — *Australia* ; 1956 — *Australia* ; 1957 — *Australia* ; 1958 — *S.U.A.* ; 1959 — *Australia* ; 1960 — *Australia* ; 1961 — *Australia* ; 1962 — *Australia* ; 1963 — *S.U.A.* ; 1964 — *Australia* ; 1965 — *Australia* ; 1966 — *Australia* ; 1967 — *Australia* ; 1968 — *S.U.A.* ; 1969 — ?

De 58 ori challenge-round

Prima întîlnire pentru Cupa Davis s-a disputat la 20 mai 1900, pe terenurile lui Cricket-Club Longwood, lîngă Boston (S.U.A.), opunînd echipa Statelor Unite — care punea trofeul în joc — celei a Marii Britanii, challengeră. A cîștigat echipa americană cu 3—0, iar peste doi ani — la a doua ediție — ea repeta victoria, dar cu 3—2, în meciul disputat la Brooklyn (Massachussets, S.U.A.).

Numai aceste două țări concurente au participat la primele trei ediții. În 1904, apare a treia — Belgia — care se califică în challenge-round pierzînd în fața britanicilor. Aceștia depuseseră de trofeu pe americani, în ediția precedentă. În 1905, se întrec 5 reprezentative, iar în continuare numărul lor este în permanentă progresie.

În 1907, celor două finaliste tradiționale — S.U.A. și Anglia — li se alătură o a treia forță, reprezentată prin tenisul australian. Jucătorii de la antipozi realizează prima lor serie de patru victorii consecutive, pentru a le majora substanțial abia peste decenii, după al doilea război mondial.

În intervalul dintre cele două războaie, din nou americanii au preponderență, dar „muschetarii" Franței și apoi englezii, conduși de Fred Perry, le sînt adversari redutabili. S.U.A. obține totuși „recordul" celei mai lungi serii de victorii consecutive : 7 !

În ultima ediție (1939) dinaintea pauzei fortuite a războiului, australienii cuceresc din nou Salatiera și o păstrează pînă la reluarea competiției în 1946. De atunci încolo, lupta pentru supremația sportului alb se dă aproape exclusiv între tenismanii australieni și cei americani. Seriile de 4 victorii consecutive se repetă acum curent, dar cele realizate de echipa lui Harry Hopman sînt majoritare.

Australia deține recordul totalului de 22 victorii, urmată de S.U.A. cu 20 victorii, Anglia 9, Franța 6. Numai aceste patru țări au deținut Cupa Davis. Interesant de notat în această statistică și faptul că americanii au totuși cele mai multe participări în challenge-round : 45.

Au mai jucat în marea finală alte șase reprezentative de țări : Italia (de 2 ori), Spania (2), Belgia, Japonia, Mexic, India (cîte o dată). Și acum, România este a 11-a participantă în suprema întrecere a sportului alb.

TREI ZILE DE AUR ÎN TEMPLUL DE LA WIMBLEDON

● Pelerinajul spre celebrele courts-uri ● Tenis și cricket ● Stelele filmului puse în umbră de cele ale sportului alb ● Cape de blană și mini-jupe ● Țiriac îl felicită (în genunchi...) pe Năstase ● În urmărirea vestitei Salatiere de argint

Cînd la Wimbledon este zi de tenis, disputîndu-se meciuri în cadrul faimosului turneu care datează din 1877, suflul sportului alb se simte parcă în toată Londra. O asemenea atmosferă a putut fi întîlnită și în zilele cînd a avut loc finala inter-zone a „Cupei Davis" unde evolua echipa Marii Britanii. Atunci, la casele de bilete ale metroului, aproape că nu era vreun călător care să nu ceară un bilet „for Southfields", punctul de oprire cel mai apropiat (la 3 km totuși) de vestitele courts-uri. Vagoanele sînt luate cu asalt și, pe cînd în alte zile, se călătorește comod, acum este destul de dificil să se mai găsească un loc și în picioare, cu toate că trenurile subterane sosesc din minut în minut.

O dată coborîți la Southfields, cei mai prevăzători își cumpără bilete pentru înapoiere (evitînd aglomerația de seară), alții, mai grăbiți, se urcă în taxiuri pentru a ajunge la Wimbledon. Cei 3000 de metri care ne despart de locul întrecerii pot fi străbătuți și pe jos. E o plimbare reconfortantă, după baia de aburi forțată din metrou. Pe partea stîngă a lui Church Road se scurge un neîntrerupt convoi de automobile, toate avînd ca unică țintă cîmpurile de parcare de la Wimbledon. Șoseaua se învecinează cu o imensă peluză acoperită cu iarbă, unde au loc numeroase partide de cricket. Pasionații acestui sport tradițional — femei, bărbați, tineri sau vîrstnici — sînt atît de adînciți în jocul lor, încît aproape nici nu observă puhoiul de mașini care trece pe lîngă ei, parcă nu în apropierea lor se dispută finala inter-zone a „Cupei Davis", Anglia—România. Fiecare cu plăcerile lui...

La intrări (accesul se face pe anumite categorii : simpli plătitori, membri ai lui „The All England Lawn Tennis Club" — proprietarul Wimbledonului — ziariști, oficiali etc.), oamenii de ordine, în uniforme negre, pe un ton politicos, solicită biletele (al căror preț varia între o liră — două lire și jumătate), invitațiile și legitimațiile. Chiar și cei înfrigurați se supun în liniște controlului și timp de trei zile nu ne-a fost dat să asistăm la vreo dispută verbală.

În incinta splendidului complex se află, de o parte, cele două principale terenuri, cel central cu tribune acoperite — 15 000 de locuri — și cuprinzînd săli pentru presă, cabinele telefonice ale ziariștilor și comentatorilor tele și radio, vestiare și cabinete medicale, oficiu poștal, precum și cel purtînd nr. 1, cu 5400 de locuri în tribune, din care o latură este descoperită. Acest teren, care a găzduit întîlnirea România—Anglia, are un utilaj aproape identic cu cel central. Vis-à-vis de aceste două terenuri sînt amplasate alte 14, din care nouă gazonate, iar cinci acoperite cu zgură. Acest complex mai cuprinde și restaurante și bufete, precum și standuri unde se vînd cărți de specialitate și fotografii ale tuturor marilor tenismani ai lumii, inclusiv Ion Țiriac și Ilie Năstase. Vizitatorii obișnuiți ai Wimbledonului spun că, aici, marile staruri cinematografice care vin să urmărească meciurile trec aproape neobservate. Numai vedetele sportului alb polarizează atenția, numai lor li se solicită autografe, interviuri.

Dintre numeroasele vestiare, cel cu denumirea „Room nr. 2" a fost gazda tenismanilor români. Vestiarul, ca și celelalte, dispune de dușuri, săli de baie și de masaj, iar jucătorii pot consuma sucuri de portocale, lămîie, ananas, apă minerală, toate ținute la frigider sau la temperatura camerei.

În intervalul în care jucătorii fac încălzirea, iar spectatorii își ocupă locurile înscrise pe bilete (nu se face pentru nimeni nici un fel de excepție, chiar dacă ar exista și fotolii libere), o fanfară, ai cărei membri poartă impecabile uniforme gris-bleu, execută un program de melodii vioaie. În tribune ochiul reține o multitudine de toalete și culori. Doamne vîrstnice cu lornioane, cape de blană și pălării cu boruri mari, alături de tinere puternic rimelate, îmbrăcate cu bluze închise pînă în gît și cu mineci lungi, dar cu mini-mini-jupe (în genul fustițelor jucătoarelor de tenis) și cisme ajungînd uneori pînă la șolduri. De asemenea, domni în haine de gală, negre, gris și maron, cu pălării cu boruri tari, aveau ca parteneri numeroși tineri în cea mai autentică ținută hippy.

Pe terenul propriu-zis se montează stîlpii de susținere (de culoarea fagului ceruit) ai fileului (bine gudronat și cu o bandă de un alb pur). Suprafața de joc (acoperită cu o iarbă de un verde crud, nu prea deasă, înaltă de cîțiva milimetri, dar bine tunsă), era marcată de linii trasate cu vopsea bine impregnată în sol.

La intrarea echipelor pe teren, forfota dispare. Întregul protocol de prezentare se desfășoară cu o mare exactitate, ca un adevărat ritual respectat cu sfințenie.

În timpul desfășurării unei partide, aplauzele sînt mai rare și numai cînd mingea se găsește în afară de joc. Dimpotrivă, la schimbarea de teren, jucătorii sînt primiți cu ropote de aplauze, care încetează doar în clipa cînd unul dintre competitori se pregătește să servească.

Spectatorii se manifestă obiectiv și ei aplaudă în egală măsură pe jucătorii englezi ca și pe adversarii lor. Această atitudine de perfect fair-play a ieșit în evidență, cu tot șocul suferit de înfrîngerea fiilor Albionului în fața tenismanilor români Ilie Năstase și Ion Țiriac. La Wimbledon, publicul britanic a fost martorul nu numai al fulminantei victorii românești, dar și al exploziei vulcanice a celor doi sportivi români care nu și-au dezmințit sorgintea latină. Cînd Năstase a cîștigat ultima minge care consfințea succesul eclatant al României, el a aruncat de bucurie racheta, atît de sus, încît ea a revenit la pămînt după ce Iliuță sărise fileul și în timp ce primea felicitările lui Cox și Cobzuc. Tribunele, înmărmurite și amuțite pentru un moment, s-au revărsat apoi într-o mare de aplauze. Dar, spectatorilor insulari avea să li se mai rezerve o surpriză tot atît de neașteptată pentru mentalitatea lor, pentru temperamentul lor sobru, reținut. Pe unul dintre culoarele care traversau tribunele și pe unde venea Năstase, Țiriac își aștepta partenerul în genunchi. El și-a urcat colegul de echipă pe umeri și așa l-a purtat, într-un adevărat triumf, pînă la vestiar. Astfel a înțeles Ion Țiriac să aducă elogiul coechipierului său, succesului reprezentativei României. Un gest simplu dar plin de semnificații. Și el n-a rămas fără ecou în rîndurile gazdelor care au înconjurat cabina jucătorilor români făcîndu-le o caldă manifestație de simpatie.

A doua zi, sobrul și de obicei, bine informatul ziar londonez, „Times", publica cronica întîlnirii sub titlul „Un cioban a eliminat Marea Britanie din Cupa Davis". Profundă eroare. Probabil că redactorul în cauză, John Ballantine, fie dintr-o informare greșită, fie din tendința de a găsi cu tot dinadinsul ceva senzațional, s-a oprit la titlul respectiv. Ilie Năstase nu este fiu de cioban dar ar fi putut fi și talentul său l-ar fi dus probabil tot pe celebrele courts-uri de la Wimbledon. De fapt, el este fiul unor modești funcționari bucureșteni și a bîntuit în templul Wimbledonului, acolo unde unele locuri din tribună sînt moștenite din generație în generație, în funcție de arborele genealogic, ca în Camera Lorzilor. Prezența sa acolo, victoria sa ilustrează în fond transformările petrecute pe meleagurile noastre în ultimul pătrar de veac. Nici tenisul românesc nu putea rămîne pe loc și iată-l acum traversînd oceanul și măsurîndu-se, la Cleveland, cu faimoșii tenismani americani, în challenge-round-ul „Cupei Davis", ediția 1969 !

Constantin COMARNISCHI

DE DOUĂ ORI CLEVELAND

Dintre orașele care au găzduit challenge-round-ul cel mai frecventat a fost New York, mai precis terenurile de la Forest Hills. Acolo s-a jucat de 10 ori finala. Urmează Wimbledon-ul, gazdă a 9 finale. Cleveland, marele oraș industrial de pe malul lacului Erie, este la al doilea al său challenge-round. Prima oară s-a jucat aci finala în 1964, cînd echipa Australiei (cu Emerson și Stolle) a învins formația americană cu 3—2, deposedînd-o de trofeu. Tot la Cleveland s-a jucat anul trecut semifinala inter-zone, prilejuind echipei S.U.A. o victorie cu 4—1 asupra Spaniei.

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU „SALATIERA DE ARGINT"

S-a născut la 21 februarie 1900, în atelierul de orfevrerie al casei de bijuterii Shreve, Crump și Low din Boston. Era destinată să orneze colecția de agintărie a familiei Dwight F. Davis, diplomat american și campion de tenis. Un destin curios (se spune că doamnei Davis nu i-a plăcut forma salatierei ce-i fusese oferită...) a așezat-o pe masa cu premii a primului challenge-round, disputat în același an, între echipele S.U.A. și Angliei.

Cîntărește 6,052 kg, are 33,02 cm înălțime și o anvergură de 45,72 cm. Deși cunoscută de toată lumea ca fiind „de argint", poartă pe ea frumoase incrustații din aur pur...

Donatorul a făcut adăugiri trofeului în anii 1921 și 1934, mărind postamentul (din lemn de nuc lustruit, cu plăci de argint), pentru a putea fi înscrise numele echipelor cîștigătoare și rezultatele finalelor. Întreaga suprafață afectată acestor inscripții a fost epuizată la ediția de anul trecut a întrecerii, cînd „Cupa Davis" a revenit în vitrina lui Longwood Cricket Club din Boston, acolo unde își începuse cariera.

Postamentului (de 20,32 cm înălțime) i s-a făcut acum o nouă adăugare, din același material, pe etajul superior urmînd să fie inscrise viitoarele deținătoare ale trofeului.

Bătrîna Salatieră este asigurată pentru suma de 10 000 de dolari.

„O amintire de la Vichy. August 69" — scrie marele savant Henri Coandă pe fotografia în care este încadrat de tenismanii români Codin Dumitrescu, Viorel Marcu, Ion Racoviță și Dumitru Hărădău.

HENRI COANDĂ ÎN MIJLOCUL VIITORILOR NOȘTRI DAVIS CUP-MANI

În orice fotografie în care avem înfățișată o echipă de tenis, pe lîngă jucători, principali actori pe „courts"-uri, apare și căpitanul echipei, mai precis spus, sfătuitorul, consilierul jucătorilor. Asemenea imagini ne sînt familiare. Este justificată, deci, surpriza noastră atunci cînd ochii ne-au căzut pe această fotografie — încă suficient de recentă — înfățișîndu-i pe tinerii, pe foarte tinerii noștri reprezentanți în ediția 1969 a Cupei Galea, a acelei competiții în care, știut este, am obținut un rezultat excelent, încheind această participare pe un notabil loc terț.

Desigur că și pentru dumneata cititorule surpriza constă în faptul că cei trei reprezentanți, Codin Dumitrescu, Viorel Marcu și Dumitru Hărădău, încadrează nu una, ci două persoane, pe acel loc care este rezervat căpitanului echipei. Să vi-i prezentăm deci și pe cei „2 căpitani" pe care echipa noastră i-a avut la Vichy, cu prilejul turneului final al competiției : cel mai tînăr este, poate l-ați cunoscut, căpitanul echipei, Nonel Racoviță, cunoștință veche de mai bine de trei decenii a amatorilor de sport, în dubla-i ipostază de tenisman, pasiune permanentă, și hc heist valoros cu ani și ani de zile în urmă. Nimic surprinzător deci, în prezența sa, el asumînd funcțiunea de căpitan de echipă.

Cel de-al doilea ? Posibil ca și dumneata cititorule să-l fi recunoscut. Sînt doar ani de zile de cînd ziarele, de la noi și de aiurea, i-au făcut cunoscută atît figura, dar mai ales valoarea de om de știință, de mare savant, de părinte al avioanelor cu turbo-reacție, de iscusit cercetător al problemei „farfuriilor zburătoare" și de constructor al unor atari vehicule ale viitorilor călători prin cosmos. Ei bine, este compatriotul nostru, savantul de renume mondial, Henri Coandă.

Vă veți întreba, așa cum am făcut-o și noi, ce caută prestigiosul savant alături de acești trei tineri tenismani, căci, desigur, surpriza ar fi fost de mai mică proporție dacă ar fi fost înconjurat de niște piloți.

Ei bine, cunoscutul om de știință, petrecîndu-și vacanța la Vichy și aflînd de participarea echipei românești la turneul final al Cupei Galea a socotit că datoria sa de român este de a fi alături de reprezentanții tenisului nostru pe solul francez.

Și marele savant Henri Coandă nu a lipsit de la nici un joc al tinerilor sportivi români. I-a înconjurat cu dragoste de connațional, dublată de aceea de bunic a cărui inimă tremură pentru nepoții săi. Dar nu numai ca prezență fizică a fost alături de jucători.

În timpul desfășurării jocurilor, atunci cînd, încercînd în întrecerea sportivă, se manifestă un moment de slăbiciune se putea auzi vocea lui Henri Coandă strigîndu-i tînărului jucător : „NU UITA CĂ ESTI ROMÂN !" Iar îndemnurile cu tentă sentimentală erau urmate și de indicații care nu rareori și-au vădit judiciozitatea.

Să mai amintim că cei trei tenismani și antrenorul — căpitan de echipă — au fost în repetate rînduri invitați ai ilustrului savant ? Sau că, după încheierea competiției, la masă le-a oferit vin (în timpul întrecerii numai suc de fructe...) românesc, via Cotnari, pe care Henri Coandă, deși oltean, îl apreciază drept „rege al vinurilor" ?

Niki Mihail BURILEANU

Ion Poștașu... ca fiecare

GEORGE VINȚAN, CLEVELAND. „Toți românii aflați în acest oraș vor fi alături de tenismanii Ion Țiriac și Ilie Năstase și vă promitem că îi vom încuraja din răsputeri. Sîntem gata să garantăm pentru victoria lor !". Ne bucură nespus faptul că băieții noștri vor găsi la Cleveland, în zilele challenge-round-ului, susținători atît de entuziaști. Poate că îi veți ajuta și la transportarea „Salatierei", dacă e prea grea !

MIRCEA MUNTEANU, PETROȘANI. „Reflecțiile" dv. sînt reușite. N-a trebuit, deci, să... reflectăm prea mult, dacă le publicăm sau nu !

● **Țiriac și Năstase au ajuns în finală pentru că au băut din cupele victoriilor numai... răcoritoare.**

● **La tenis, nu se știe niciodată de unde sare... mingea !**

● **Pentru tenismani, cel mai prețios metal este argintul. Cu condiția să aibă forma unei „Salatiere".**

C. BALTAC, COMUNA POIANA LACULUI, JUDEȚUL ARGEȘ. 1. Break — însemnă în englezește pauză, întrerupere. Totodată, el poate avea sensul de a despărți, împrăștia. La box, arbitrii folosesc acest cuvînt pentru a despărți doi pugiliști care se țin unul pe altul sau uzează de alte mijloace neregulamentare. La tenis, breakul exprimă, în fapt, tot o... despărțire. După ce a realizat un ghem pe serviciul său (ceea ce ar echivala, într-un fel, cu o victorie obținută pe teren propriu), un jucător cîștigă și ghemul următor, pe serviciul adversarului (victorie în deplasare !). În felul acesta, în locul așteptatei egalități — de la 1—0, să spunem, la 1—1 — el se desparte de adversarul său, se distanțează de el, ajungînd de la 1—0 la 2—0. Acesta este breakul la tenis. 2. **Smashul** este lovitura de sus în jos, în 99% din cazuri decisivă, **dacă a îndeplinit condiția de bază :** mingea să cadă în terenul adversarului.

NAE STANCU, CRAIOVA. „Vă scriu din Craiova doi tineri și înflăcărați suporteri ai tenismanilor noștri al căror nume este rostit azi cu respect de către întreaga lume sportivă. Noi sîntem siguri că îi vom învinge pe americani, în propriul lor fief. Poate că unii vor rîde, considerînd exagerat optimismul nostru. În cazul cînd și dv. vă numărați printre aceștia, vă facem următoarea provocare:

1. Dacă echipa noastră pierde, noi vom parcurge pe jos distanța Craiova — București și retur.

2. Dacă echipa noastră cîștigă, dv. vă luați obligația să ne procurați, pentru colecție, măcar o piesă din echipamentul pe care îl vor folosi Ion Țiriac și Ilie Năstase, în marea finală de la Cleveland".

Accept provocarea ! Și dacă o fi să pierd, fac și cinste !